

সুখী

৳

အလွမ်းဇာတ်ပေမို့ ...
တစ်ခန်းရပ်က နား ...
ကမ်းအစပ်က ... ရေလွှာလို ...
လေလာတိုင်း ... လှိုင်းဖြစ်နေလို့ ...
တိုင်းဆစ်တဲ့ အချစ်ခရီး
ဖြစ်သမျှ စင်ခံနေရတဲ့ ...
ရင်နံရံတောင် ပါးလျှ ...
ထားသမျှ မညီမှ ဖြင့် ...
မသင့်တဲ့ လူ့ဇာတ်ခုံကို...
ဘယ်ပုံဘယ်လို ကရပါမယ် ...
ကွယ်... ..
သောကဗုံတီး ... ။

"တီ ... တီ"

နောက်ကဟွန်းသံကြောင့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပါလာမှန်းသိကာ သူ့ စက်ဘီးကို လမ်းဘေးကပ်နိုင်သမျှကပ်ကာ နင်းလာခဲ့သည်။ ။ မိုးရာသီဖြစ်၍ အသွားအလာများ သော လမ်းအလယ်ခေါင်က ချိုင့်ကာ ရေတင်နေသဖြင့် ဘေးချပြီး နင်းရတာပင် သာ၍ ကောင်းသေးသည်။ ။

"ပူး ... ဖွမ်း ... "

"ဟာ ... "

သူ့စက်ဘီးကို ကျော်တက်သွားသော ဆိုင်ကယ်၏ အရှိန်က ရေအိုင်ကိုနင်းစင်ထားခဲ့သည်။ ။ တစ်ချက်ကလေးတောင် လှည့်ကြည့်မသွားသော ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ကောင်မလေးကို အော်ဆဲချင်စိတ်အား မြို့ချလိုက်ရသည်။ ။

ပုဆိုး၏ ညာဘက်အောက်တစ်ခြမ်းလုံး နီညစ်ကာသွားသည်။ ။ ဒီနေ့ကမှ ထပ်ချပြီးခင်းသော ဂဝံက နုလို့ ထင်သည်။ ။ မိုးရွာသည် နှင့် ပျော်ကာပျစ်ချနေကြသည်။ ။

"တောက် ... ငါ့နှယ်ကွာ..."

နွေဦးတစ်ယောက်တည်း မကျေမချမ်း မြည်တမ်းရင်း စက်ဘီးဒေါက်ချရပ်ကာ သူ့ကိုယ်သူပြန်ငုံကြည့်သည်။ ။ ကြည့်တာပဲရှိသည်။ ။ အိမ်တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး ပုဆိုးလဲဝတ်ရုံအပြင် ဘာမျှမတတ်နိုင်။ ဒီအတိုင်း ကျူရှင်ဆက်သွားလျှင်လည်း လူရယ်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပေမည်။

"ဟင်"

ကယ်ရီယာခုံကို ကြည့်ပြီးမှ အလုံးလိုက်မြှောက်တက်လာသောဒေါသက လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့ကာသွားသည်။ ။ မျက်လုံးတွေပါ ပြူးလာသည်။ ။ သွားပြီ ... သူ့စာအုပ်တွေရော၊ အတန်းထဲက ခင်မိုးမိုးခဆီက ငှားလာသော စာအုပ်ပါ ရွံ့ရည်တွေနှင့် လူးကုန်သည်။ ။

"ပြဿနာပဲကွာ...နဂျီထူမ စာအုပ်တွေမှ လာဖြစ်ရတယ်လို့ တောက်..."

နွေဦး ချုံးချုံးကျအောင် စိတ်ညစ်သွားကာ စက်ဘီးပြန်လှည့်၍ နင်းလာခဲ့လေတော့သည်။ ။

နွေဦးတို့ နေထိုင်ရာ နယ်မြို့လေးမှာ ဆိုင်ကယ်ယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားလာတာ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုမက ရှိရောမည်။ တရုတ်နိုင်ငံလုပ်ဆိုင်ကယ်များ ဈေးပေါပေါနှင့် ဝင်ရောက်လာသည် နှင့်အမျှ ဟိုတစ်ချိန်က စက်ဘီးလောက်သာ အကောင်းစားယာဉ် တစ်စီးအဖြစ် စီးနင်းနေကြသော မြို့လေးက နေ့နေ့ညည တဝေါဝေါ တဒီဒီနှင့် ဆိုင်ကယ်ဂီတသံညစ်စီကာနေသည်။ ။

အိမ်တိုင်းလိုလို အနည်းဆုံး ဆိုင်ကယ်တစ်စီးတော့ရှိကြသည်။ ။ ဆိုင်ကယ်နှင့် ပို၍ ရင်းနှီးလာလို့ ပဲလားမသီ ... ဆိုင်ကယ်ကြောင့်ဖြစ်သော အန္တရာယ်ကို မမှုတော့သလို ရမ်းကားလာပါသည်။ ။ သေကြေကျိုးပဲ့ကြတာလည်း မနည်းတော့ပြီ။

ထားပါတော့ ယောက်ျားမို့လို့ မူးမူးရူးရူးသောက်စားပြီး ရမ်းကားတယ်ပေါ့။ အခုဟာက မိန်းကလေး ... ၊ မိန်းကလေးမှာ မှ အလှပျက်မှာ စိုးလို့ ဟဲလ်မက်ဆောင်းမထားဘဲ နက်မှောင်သော ဆံမျှင်ရှည်ကြီးတွေ အိစင်းလွင့်ဖြာနေတဲ့ ကောင်မလေး။ မျက်နှာကိုတော့ မမြင်လိုက်ရ။ သူမ

စီးလာသော အဝါရောင်ဆိုင်ကယ်လေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ဖြူဝင်းသော အသားအရည် ... ၊ အရပ်အမောင်းက ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှမည့် အချိုးအဆက်မျိုး ... ။

သူ့လိုမိန်းကလေးမျိုးက ဤမျှရမ်းကားတတ်သည် ဆိုလျှင် ကိုယ်မ မြင်ရသော စိတ်နေစိတ်ထားက ဘယ်လောက်များ ပုပ်စပ် မောက်ကြွား နေလိုက်မလဲဟု နွေဦး အငေါ်တူးစွာ တွေးမိသည် ။

မခေါ်ချင်မပြောချင်နေ ... ဒီလို အတွင်းခါတ်ခံ ညံ့တတ်သောလူကို ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် နွေဦး ခတ်ဝေးဝေးက ရှောင်သည် ။ နွေဦးတို့ အတန်းထဲမှာ လည်း အဲသလို ခတ်လွှားလွှားတွေရှိသည် ။

ခိုင်သဇင်ထွေးဆိုလျှင် သူ့အဖေက အရာရှိကြီး၊ ကျောင်းအကြံအပို့ သူမဖခင်၏ မာဇဒါဂျစ်အား ခေါင်းခန်းမှ စီးကာ ဒရိုင်ဘာ တံခါးမဖွင့်ဘဲ သူမဘာသာ ဆင်းတာတက်တာမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်။ အတန်းထဲမှာ စာအတော်ဆုံးဖြစ်ကာ ... မျက်နှာကို မော့ချိုကာထားသည် ။ ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တင့် ... ဆိုသောစကားအား အဓိပ္ပါယ်လွဲမှားစွာ နားလည်ထားပုံ ရသည် ။

ဘယ်သူမှ သူမလောက် အရှိန်အဝါမရှိ၊ ဂုဏ်ဒြပ်မရှိသလို အားလုံး ကို ခပ်နှိမ်နှိမ်ပင် စီးမိုးကြည့်တတ်သည် ။ အတန်းထဲက ယောက်ျား လေး မိန်းကလေးတွေ ... ခိုင်သဇင်ထွေးမှ ခိုင်သဇင်ထွေး ဖြစ်နေခိုက် နွေဦးမျက်လုံးထဲမှာ အဲဒီမိန်းကလေးအား မျက်ချေးဖယ်သလို ဖယ်ထား သည် ။ နှပ်ညှစ်သလို ညှစ်ထုတ်ပစ်ထားသည် ။

ခိုင်သဇင်ထွေးလို ပုံစံမျိုး ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ သမီး မြလေးငုံ။ လယ်မြေတွေ၊ ကျွဲနွားတွေ အများကြီးပိုင်သော ယွန်သဒွါ။ ပြီးတော့ ကားအုံနာသား ကျော်သီဟ။ နွေဦးတို့ နှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား ခင်

မောင်ဦးလည်း ထို့အတူ။ သူ့အမေက ရပ်ကွက်ထဲ ငွေတိုးပေးစား၍ ရပ်ကွက်ထဲကလူဆို ခတ်နှိမ်နှိမ်ဆက်ဆံကာ အခြောက်တိုက် မာန်တက်နေတဲ့ သူ။

မည်သူမည်သို့ရှိစေ ... နွေဦးကတော့ နွေဦးပင်။ အဖေက အိမ်မှာ ဆိုင်ကယ်ပြင်သည် ။ အမေက အိမ်မှာ ပင် စက်ဆိုင်ဖွင့်ကာ စက်ချုပ်သည် ။ ခေတ်မီအမျိုးသမီးအင်္ကျီဒီဇိုင်း အသစ်အဆန်းလေးတွေ ချုပ်တဲ့ နေရာမှာ တော့ ဒီမြို့လေးမှာ ဘယ်သူမှ အမေ့လက်ရာကိုမမီ။ ထို့ကြောင့် အဖေဝင်ငွေ၊ အမေ့ဝင်ငွေနှင့် သားတစ်ယောက်တည်းရှိသော နွေဦးအတွက် အလျှံအပယ်ကြီး မဟုတ်တောင် သင့်တင့်စွာ ပြည့်စုံပါသည် ။

သူ၏ အတန်းဖော် အောင်းထူးတို့ မြတ်မိုးတို့ ဘဝနှင့် နှိုင်းစာလျှင် နွေဦးဘဝက ဆောင်းဦးသဖွယ် အေးချမ်းပြည့်စုံလှပေသည် ။ သို့သော် .. . နွေဦးစိတ်သဏ္ဌာန်မှာ နိမ့်လို့ လည်း ငုံ့မကြည့်၊ မြင့်လို့ လည်း မော့မကြည့်၊ ပင်ကိုယ်အဖြောင့်အတိုင်း ရှိနေသောစိတ်နှင့်ပင် တစ်မျိုးတစ်စားတည်းထားကာ ဆက်ဆံခဲ့သည် ။

ဝင်ငွေနည်း၊ မျက်နှာမဲ့သော အောင်ထူးတို့ မြတ်မိုးတို့လိုသူတွေက နွေဦးကိုခင်ကြသည် ။

"ဟဲ့သား ... ကျူရှင်မတက်ရဘူးလား"

အမေ စက်ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းမေး၍ နွေဦးစက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းပြီး ..

.

"ရွှံ့ရည်တွေစိုကုန်လို့ အမေ ... "

"ဟင် ... စက်ဘီးလဲတာလား"

" မဟုတ်ဘူး ... ဒီလိုပဲစင်သွားတာ"

အဖြစ်အမှန်အတိုင်းပြောလျှင် အမေ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည် စိုး၍ သာမန်အခြေအနေမျိုးထက်မပိုသော အမူအရာမျိုးနှင့်ပြောကာ စက်ဘီးတွန်း၍ ဝင်လာခဲ့သည် ။ အဖေကတော့ မျက်မှန်အပေါ်ကနေ တစ်ချက်ကျော်ကြည့်ပြီး ပြင်လက်စ ဆိုင်ကယ်ကိုပဲ ဆက်၍ အာရုံစိုက် လေသည် ။

ပေ(၄၀x၆၀)အကျယ်ရှိသော ခြံကွက်လေး၏ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ ကွက်လပ်နေရာအား အဝင်လမ်းလေးချန်ကာ လမ်း၏ ဘေး ဘယ်ညာနှစ်ဖက်ကို အဖေနှင့်အမေ တစ်ခြမ်းစီ ယူထားသည် ။ မျက်နှာစာအကျယ် ပေလေးဆယ်ရှိသဖြင့် အိမ်အဝင်လမ်း ငါးပေယူသောအခါ သုံးဆယ်ငါးပေ ကျန်ပါသည် ။

အဖေကတော့ ဆိုင်ကယ်တွေနှင့် အလုပ်လုပ်ရတာ ပိုကျယ်ပြန့်၍ ပေနစ်ဆယ် အပြည့်အလုပ်ရုံထိုးထားသည် ။ အမေကတော့ စက်ချုပ်ဆိုင် ဖြစ်သဖြင့် ဆယ်ပေပတ်လည်လောက် နေရာယူကာ ဆိုင်ဆောက်သည် ။ ထို့ကြောင့် အမေ့ဖက်ခြမ်းမှာ လမ်းနှင့်ကပ်လျက် ငါးပေလောက် ပိုပါသည် ။ ထိုနေရာလေးကို နွေဦး အပိုင်စားယူထားသည် ။

တစ်ခြားမဟုတ်၊ အပင်စိုက်တာ ဝါသနာပါသော နွေဦးက ထိုမျက်နှာစာလေးမှာ ရွက်လှပင်တွေ ပန်းပင်တွေ ရသမျှ ဖြတ်ထိုးကာ စိုက်သည် ။ အိမ်ခေါင်နှင့် ခြေရင်းဖက်တွေမှာ လည်း ချဉ်ပေါင်၊ ငရုတ်၊ ခရမ်း၊ ကြက်ဟင်းခါးနှင့် ဗူးစင်လေးပါ ထိုးထားသည် ။ နွေဦးတို့ အဖိုးက စိုက်ပျိုးရေးသမား စစ်စစ်ကြီးဖြစ်၍ ဖိုးအေဗီဇ ပါလာသည် လားမဆို နိုင်၊ အားလျှင် သူ့အပင်တွေနှင့်သာ နေနေတော့၍ ဖခင်ဖြစ်သူက...

"သားရာ ... မင်းအားနေတဲ့ အချိန်လေး အဖေနဲ့ လာကူရင် ပညာတတ်မှာ စိုးလို့ လား၊ စိုက်ပျိုးရေးအလုပ်က ပင်ပန်းတယ်ကွ ... လူလေးရ"

သို့သော်လည်း နွေဦး၏ ဝါသနာနှင့် အမူအကျင့်က ပြောင်းမသွား။ အဖေနှင့်အမေကို ကူညီဖို့ သူဘွဲ့ရမှ ဖြစ်မည်။ ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ရ ဝင်ငွေရလျှင် ပင်ပန်းလှသော မိဘတွေအား နားစေမည်။ ယခုတော့ သူ ၏ အားလပ်ချိန်ကို မိဘနှစ်ပါး၏ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုနှင့် အိမ် ၏ ဗာဟိရအလုပ်လုပ်ပြီးလျှင် အပင်တွေနှင့်သာ ရှိနေပါသည်။ ။

လူသည် မွေးရာပါဗီဇနှင့် ဘဝကို အလုံးစုံတည်ဆောက်ခြင်း မဟုတ် သော်လည်း ထိုဗီဇစရိုက်သည် ဘဝ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဆိုတာတော့ ငြင်း၍ မရချေ။

နမောတွန့်တိုတတ်သော မွေးရာပါဗီဇကြောင့် နောင်အခါ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ လာပြီး ဘာသာရေး တရားအသိနှင့် အလှူဒါနလုပ်ခဲ့လျှင်တော့ င် စစ်စီကာ လှူတတ်သည် ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြံ့ခိုင်သောစိတ်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း နေတတ်သောသူသည် အရွယ်ရောက်လာ၍ စစ်သားမပြု စ်၍ အရပ်ဖက်ဝန်ထမ်း အရာရှိကြီး ဖြစ်သည် ပဲထား ... ငယ်ဗီဇ လျှော့ လို့ မရစွာ ခပ်ထန်ထန် နေတတ်ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း မွေးသန္ဓေ သေမှ ပျောက် ... ဟူသော ဆိုရိုးစကား ရှိပုံရလေသည်။ ။

နွေဦးလည်း လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မွေးသန္ဓေ (သို့မဟုတ်) မွေးရာပါဗီဇ တစ်ခုတော့ ရှိမည်ထင်လေ၏။

အခန်း(၂)

ဆယ်တန်းကျောင်းသားတွေ အဖြူအစိမ်းတွေဝတ်ပြီး လက်ဘက် ရည်ဆိုင် ထိုင်သော မြင်ကွင်းက ဘယ်လိုမှ အမြင်မတင့်။ ဘယ်ဆရာ၊ ဘယ်ကျောင်းသား မိဘကမျှ မနှစ်မြို့မှန်း သိသိကြီးနှင့် ခိုးဝှက်ကာ လာ ထိုင်နေကြခြင်းကိုက အသိနဲ့ အတွေးနဲ့သော လူငယ်တို့ ၏ ယဉ်ကျေးမှု လိုလို ဖြစ်နေသည် ။

မြို့ကြီးသားတို့ ၏ စတိုင်လ်ကို အမီလိုက်နေသော နွေဦးတို့ မြို့လေး က ချာတိတ်တွေ ဟုတ်နိုးနိုး အထင်ကြီးကာ အတုခိုးကြသည် ။

ဘယ်လိုပဲ ကြည့်မကောင်း၊ မြင်မကောင်းဘူးဟု ပဲ ပြောပြော ကျောင်းမတက်ခင် တစ်ချိန်နှင့် နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားချိန်မျိုး၊ ညနေ ကျောင်းလွှတ်ချိန်မျိုးမှာ ကျောင်းရှေ့ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ အဖြူ အစိမ်းတွေ ပြည့်နေတတ်လေသည် ။ ချစ်စရာကောင်းတာ တစ်ခုတော့ ရှိပါသည် ။ ကျောင်းချိန်မှာ အတန်းလစ်ပြီး လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထိုင် တာမျိုးတော့ နွေဦးတို့ ကျောင်းက ဘယ်ကျောင်းသား ကျောင်သူကမျှ မ လုပ်ကြချေ။

ဒီမနက်တော့ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်သို့ နွေဦး အစောကြီးရောက်နေသ ည် ။ ညက အသည်းအသန် စာထိုင်ကူးနေရသဖြင့် မနက် သုံးနာရီလော က်မှ အိပ်ဖြစ်ကာ နှိုးစက် မပိတ်ထား၍ အတော် ဒုက္ခရောက်သွားသည်

။ ပြန်အိပ်လို့ လည်း မဖြစ်တော့ ... ။ ထို့ကြောင့် ရီဝေ မူးနောက်စွာနှင့် ပင် ရောက် လာပြီး ကျဆိမ့်တစ်ခွက်နှင့် ငိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဟ ... စောလှချည်လား ... နွေဦး"

အောင်ထူး ရောက် လာပြီး ဝင်ထိုင်ကာ ဖျော်ခန်းဖက် မျက်နှာလေး မြှင့်ကြည့်ပြီး လက်ထောင်ပြလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက်မှ ...

"မိုးခတော့ မင်းကို အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေတယ် ဟေ့ကောင် ... "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... "

"ဟမ် ... မနေ့က မင်း ကျူရှင် မတက်ဘူးလေ၊ Bioစာအုပ်က သူမင်း ကို ငှားထားတာဆို ... "

"အင်း ... "

"အေး ... အဲဒါ သူ စာအုပ်မရှိတော့ အကြမ်းတွက်တဲ့ စာအုပ်နဲ့ ရေး နေတာကို ဆရာတွေသွားလို့ ရေလည်ကောတာ ငိုပြီး ပြန်သွားတယ်ကွ၊ ဘိုင်အိုဆရာကလည်း မင်းသိတဲ့ အတိုင်း သူ့ဘာသာရပ် စာအုပ်ကို အ ပွန်းအရှခံတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီလို တွေ့ကရာစာအုပ်နဲ့ ရေးတော့ မိန်းက လေးမို့လို့ ရှော်လွှတ်လိုက်တာ ၊ ငါတို့ သာဆို နာပြီကွ ... "

နွေဦး ... စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းနှင့် အတူ မနေ့ညနေက ရမ်းကား သွားသော ဆိုင်ကယ်ကို မြင်ယောင်လာကာ အံ့ကြိတ်လိုက်မိသည်။ ။ ပြီး မှ တစ်ညလုံး အသစ်ပြန်ကူးယူလာသော စာအုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထု တ်ယူကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ခင်မိုးမိုးခကိုယ်တိုင် ‘လှသည် ’ ဟု အသိအမှတ် ပြုထား

သော သူ၏ လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် ခင်မိုးမိုးခ၏ နာမည်အား စာအုပ်အဖုံးပေါ်မှာ သပ်ရပ်စွာ ရေးထိုးလိုက်ပါသည်။ ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် မြတ်မိုးရောက် လာပြီး အောင်ထူးနှင့် သူ၏ ကြားမှာ ခုံခွဲကာ ဝင်အထိုင် စားပွဲခုံစောင်းနှင့် ဒူခေါင်းရိုး ထောက်ထိုး မိ၍ လက်ဘက်ရည်ပန်းကန်လုံး ယိုင်လဲကာ စာအုပ်ပေါ် ဖျောခနဲ မှောက်ပေကုန်တော့၏။

"ဟာ ... သွားပါပြီကွာ ... "

"အာ ... ဆော ... ဆောရီးပါကွာ"

မြတ်မိုး ပြာပြာသလဲ တောင်းပန်သော်လည်း နွေဦး၏ မြဲနေသော ဒေါသစိတ်က ဝုန်းခနဲ ဖွင့်ထွက်ကာ မြတ်မိုး ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းမိ လေသည်။ ။ မြတ်မိုး ပက်လက်လန်ကာ ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။ ။ ထို့နောက်မှ ပြန်ထထိုင်ရင်း ...

"မင်းကွာ ... ဒီလောက်လေးနဲ့ များ "

"ဘာ ... ဒါ ဘယ်သူ့ စာအုပ်မှတ်လို့ လဲ၊ ဟိုနဂါးထူမ စာအုပ်ကွ ... မင်းသိလား ... "

"ကျွတ်"

မြတ်မိုး မကျေမနပ် စုတ်သပ်ညည်းပြီး မျက်နှာတစ်ဖက် လွဲကြည့်ခိုက် ဆိုင်ထဲသို့ ခင်မိုးမိုးနှင့် သူမအဖော် ကြည်သာဆွေတို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ။

ဒါကို နွေဦးလည်း မြင်သဖြင့် ထူထူပူပူ ဖြစ်နေရာမှာ စားပွဲပေါ်က စာအုပ်ကို ကပျာကသီ ယူသိမ်းထားလိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့...မသာကောင် ဘယ်မှာ လဲ ငါ့စာအုပ် ... "

နွေဦး မချင့်မရဲ မျက်နှာနှင့် မော့ကြည့်ပြီး ...

"ငါ ... ငါအိမ်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့လို့ ဟ ... အဲဒါ"

"တောက် ... ငါ နင့်ကြောင့် ကျူရှင်မှာ ဘယ်လောက် အရှက်ကွဲခဲ့ရလဲဆိုတာ အောင်ထူးကို မေးကြည့်စမ်း ... "

"အေးပါဟာ ... အောင်ထူးလည်း အခုပဲ အဲဒါကို ပြောပြနေတာ၊ စိတ်ချ ... မနက်ဖြန် သေချာပေါက် ပါအောင် ယူလာခဲ့မယ်"

"မရဘူး ... ဒီညနေ ကျူရှင်ကို ယူခဲ့"

"ဒီနေ့ ပိတ်တယ်လေ ... "

ခင်မိုးမိုးခ တွေခနဲ ဖြစ်ပြီးမှ ဟင်းချကာ...

"ပြီးရော ... မနက်ဖြန် ယူလာ၊ နောက်ထပ် စာအုပ်ငှာချင်းပါတယ် ပြောလို့ ကတော့ ဆောရီးပဲ နွေဦး ... "

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော ခင်မိုးမိုးခကို လှမ်းကြည့်ကာ နွေဦး ပင့်သက်ရှိုက်တော့၏။ ပြီးမှ မြတ်မိုးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ...

"ဆောရီးကွာ ... မြတ်မိုး ငါတောင်းပန်တယ်"

"အာ ... ရပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... "

ထိုစဉ် အောင်ထူးက ...

"နေပါဦး ... မိုးခ မင်းကို ငှားလိုက်တဲ့ စာအုပ်က အဖုံးအပြာလေးနဲ့ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်တယ် ... အဲဒီစာအုပ်က မနေ့က ငါကျူရှင်ကို လာတော့ ဘေး

က ဖြတ်နင်းသွားတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကြောင့် ဗွက်ရေတွေ စိုကုန်လို့ စာအုပ် အသစ်ဝယ်ပြီး တစ်ညလုံး ထိုင်ကူးလာကာ ... "

အောင်ထူး တခါခါရယ်ရင်း ...

"အခု လက်ဘက်ရည်တွေ စိုပြန်ပြီပေါ့"

နွေဦး ဘာမှ ပြန်မပြောပေမယ့် မြတ်မိုးလည်း အခုမှ သေချာ သဘောပေါက်ပြီး ...

"ငါဝိုင်းကူပေးရမလား ... နွေဦး ... "

"နေပါစေ ... မိုးခအကြောင်း မင်းလည်း သိတာပဲ၊ တော်ကြာ ထပ်ပြီး ဂျီဂျောင်ကျရင် ငါပေါက်ကွဲမိလိမ့်မယ် ... "

"အဲဒါထက် ဒီနေ့သောကြာနေ့ မဟုတ်လား"

အောင်ထူး၏ သတိပေးစကားက သူနှင့်မြတ်မိုးအား TV Channel တစ်ခုကနေ နောက်တစ်ခုဆီ ဖြတ်ခနဲ ပြောင်းလိုက်သလို ဖြစ်ကာသွားသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံး အောင်ထူးဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး တိုင်ပင်မထားဘဲ သံပြိုင်ရွတ်မိသည် ။

"ဟိုလူ ... "

"ဟုတ်တယ် ... သောကြာနေ့တိုင်း လာတတ်တာလေးကွာ"

နွေဦးနှင့် မြတ်မိုးတို့ မျက်နှာလေးရှုံ့ကာ ကိုယ်စီ ပင့်သက်ရှိုက်ကြသည် ။ ခဏကြာတော့ နွေဦးက ...

"ငါ ... ဒီလူကို ကြည့်မရတော့ဘူးကွာ ... "

"ဟာ ... မင်းတို့ အရမ်းတွေ စွတ်မလုပ်ကြနဲ့ နော်"

ကြောက်တတ်သော မြတ်မိုးက စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးသဖြင့် ...

"ဒါဆို အဲဒီလူကြီး လာလာကြောင်နေတာကို မင်းကျေနပ်တယ်ပေါ့ .

.. "

အောင်ထူး ခပ်ထန်ထန် မေးတော့ မြတ်မိုး ကိုယ်ကို ဟိုယိမ်းဒီယိမ်း လုပ်ပြီး...

"ကျေတော့မကျေနပ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ဆရာမပဲဟာ ဒါပေမဲ့ ငါ ကြောက်တယ်ကွ ... "

"ကြောက်ရင် မင်းလွတ်လွတ်နေ"

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ကျောင်းရှေ့သို့ နို့နှစ်ရောင် လင်ခရုဇာ အမျိုးအစားကား တစ်စီး ရပ်သွားပြီး ကားထဲမှ နွေဦးတို့ အတန်းပိုင် ဆရာမ ဒေါ်ခင်မျိုးဝင်း ဆင်းလာသဖြင့် ဆိုင်လုံးပြည့် ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို ဆူညံနေသော ကျောင်းသားတွေ ငြိမ်ကျသွားကာ လှမ်းငေးကုန်ကြသည်။

နွေဦး ကြည့်မြင်နေရသလောက် ဆရာမမျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ အလုပ်တစ်ခုကို စိတ်မပါဘဲ လုပ်နေရသလိုမျိုး ဝတ္တရားဆန်သော မျက်လုံးတွေက ရှက်ရွံ့မှုတွေနှင့် ရောနှောကော သိပ်တော့မလှချင်။

ဒါတောင် ကားထဲက ထွက်လာသောပုဂ္ဂိုလ်က ဆရာမ ခြင်းတောင်းကို လိုက်ဆွဲပို့ဖို့ ကြိုးစားနေသေး၍ ဆရာမ ခတ်မှုန်မှုန် ပြန်ပြောပစ်လိုက်သည် ။ ဘာပြောလိုက်သည် တော့မသိ ... အနီးပုဂ္ဂိုလ် ရှက်အမ်းအမ်းလေး ရပ်ရယ်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။

ထို့နောက် ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်သွားသော ဆရာမအား အရသာခံကာ လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ကားထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်ကာ မောင်းထွက်သွားပါသည်။

ကားအဖြူကြီး ဆိုင်ရှေ့ မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားမှ နွေဦး

အသက်ရှူဖို့ သတိရကာ ပင့်သက်နှင့် ရောက် ရှူပစ်ခိုက် ...

"အဟက်ဟက် ... ငါတို့ သင်္ချာဆရာမက တစ်ကယ့်အငြိမ့်ကြီးကို ငြိ
ထားတာနော် ... "

"အထာပါကွာ ... ပိုင်းနေတာကြီးက အသိသာကြီးပါ"

နွေဦးစိတ်ထဲ ဖျင်းခနဲ ခံစားလိုက်ရတာ တစ်ခုက နောက်ဆုံး အသိစိ
တ်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ထိုင်နေရာမှ ဂုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ဘေးဝိုင်းမှ နှစ်ယော
က်ဆီ တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးဝင်သွားတော့၏။
